

Aan – recht

Ik krijg vaak wat verbaasde reacties. Jij? Met die mooie loopbaan, managementboeken - bestsellers op naam en een gave plek op het podium nu? Heb jij écht negen jaar thuis voor je kinderen gezorgd?

Ja dus. Nou... bijna dan. Ik ben al die jaren 'een beetje' blijven werken, studeren en schrijven. 1-2 dagen per week. Om up to date te blijven. Maar ja dus. Voornamelijk thuis. Met veel genoeg. Grootste loopbaanambitie destijds: opper-schoolreisjesmoeder.

Moest me vaak verantwoorden. Hoezo dan? Zo talentvol en rete-ambitieuus. Je bent notabene gepromoveerd! Nou gewoon... omdat mijn partner en ik niet zo'n zin hadden in meedoen aan de ratrace. We multitasken erg stressvol vonden. We het gewoon fijn vonden om onze kinderen veel zelf mee te maken. Lego best gaaf is. Dat onze jongste een vroeg geboren baby was en veel extra zorg nodig had gaf zéker een zetje, maar was niet de enige reden. Ik heb heel wat aardige en minder aardige gesprekken gevoerd met mijn full-time of vier-dagen per week werkende vriendinnen en schoolpleinmoeders. Snapte dat nooit zo... Ik vond hun keuze prima. Maar niet voor mij. Ik heb mijn loopbaan-break nauwelijks als belemmerend ervaren. Ook niet als kapitaalverspilling. Heb gewoon toen de tijd daar rijp voor was de draad weer opgepakt. En doe nu vol verve mijn ding. Meer uren dan de meeste mensen. Met veel succes. En mijn partner is nu wat meer thuis. En de kinderen zijn ouder en best goed 'gelukt'.

Baudet schrijft een essay over gezinnen, over de rol van vrouwen en opvoeding van kinderen. En oh ja... over abortus en euthanasie. Dat ook. Veel ophef en boze vriendinnen. 'Baudet wil ons terug aan het aanrecht'. 'Laten we ten strijde trekken...'. Ik waan me even terug in de tijd. Probeer weer uit te leggen dat thuis zijn met kinderen echt ook heel oke en fijn kan zijn. Dat ik vind dat het opvoeden van jonge mensen best wel een serieuze bezigheid is die aandacht vraagt. Dat ik soms ook wel denk dat veel kids nu burn-out zijn niet alleen van hun telefoon en de onderwijs-pressure, maar ook van heen- en weer gesleep tussen thuis, school, opvang, twee ouderlijk huizen bij gescheiden ouders... Dat we misschien inderdaad wat te weinig stil staan bij het wonder van nieuw leven. Opvoedrust heeft wel wat. Voor mij althans. En ik zie andere zorgmodellen ook werken. Bij anderen.

Ben ik nu een traditionele, misschien Bible Belt, achtelijke traditionele muts die zich in traditionele man-vrouw rollen schaaft? Dacht het niet. Heeft niks met man-vrouw of gender dingen te maken: wij hebben een twee moeder-gezin. We vonden dit gewoon rustiger en beter werken. En hadden het geluk en de financiële ruimte van kúnnen kiezen. En dat blijf ik graag doen en ik hoop dat mijn kinderen dat over een paar jaar ook kunnen. Zelf kiezen. Want heren politici en dames medemoeders: ik kies graag zelf. Leef graag in een land waar overheidsbemoeienis of social pressure niet zo dicht in de persoonlijke levenssfeer kruipt dat een ander bepaalt of ik aan-recht of niet. Zou het fijn vinden als kinderopvang en zelf voor je kinderen zorgen dezelfde belastingvoordelen meebrengen. Kiezen? Dat kan ik zelf. Echt. Einde debat. Stapje terug politiek. Wat mij betreft.

Dr. Danielle Braun is corporate antropoloog. Reist de wereld rond op zoek naar wat we van tribes overal op de wereld kunnen leren over onze eigen samenleving. Schrijver van de boeken 'de Corporate Tribe' 'Building Tribes' en 'Da's Gek'. Ze spreekt en schrijft over organisatiecultuur. Begeleidt leiders bij conflict

en verandering. Ze is Directeur van de Academie voor Organisatiecultuur. Onder de titel #antropoloogdesvaderlands geeft ze duiding aan de dingen die om ons heen gebeuren. In Januari staat Danielle met een theatertour op de planken van zes theaters in Nederland.